

Lector univ. dr. IOSIF RIVIȘ TIPEI
Universitatea AUREL VLAICU, Arad
Secția de Teologie Penticostală Didactică

**„Era în țara Uț
un om care se
numea Iov.
Și omul acesta era
fără prihană și
curat la suflet.
El se temea de
Dumnezeu, și se
abătea de la rău.”
(Iov 1.1)**

„Problema Iov” și discursul moral despre păcat

Prologul Cărții care-i poartă numele ni-l înfățișează pe Iov din Uț ca pe un om cu un caracter și o evlavie fără cusur, bogat, înconjurat de fii și fiice.

Cu prilejul unui sfat ceresc prezidat de Dumnezeu, Satana susține că evlavia lui Iov nu ar rezista în împrejurări adverse și îl provoacă pe Dumnezeu să-l pună la încercare. Cu permisiunea lui Dumnezeu, Satana îl deposedează pe Iov de avere și de copii, iar corpul îi este acoperit de plăgi. Prietenii săi, Bildad din Șua, Elifaz din Teman și Țofar din Naama, care vin să-l viziteze în nenorocirea care s-a abătut asupra lui, propun fiecare o justificare a suferințelor lui. În esență, ei susțin că necazurile lui Iov trebuie interpretate drept pedepse pentru păcate. În final, intervine Elihu, care urmărește să demonstreze că judecata divină este impenetrabilă pentru mintea omenească.

Cartea se încheie cu intrarea în scenă a Lui Dumnezeu însuși, care îi vorbește lui Iov „din mijlocul furtunii”. El îi reproșează lui Iov că pretinde să priceapă căile puterii divine și insistă asupra neștiinței și slăbiciunii firii omenești. Discursul subliniază mai mult omnipotența lui Dumnezeu decât echitatea Lui.

În cele din urmă Dumnezeu îi dăruiește lui Iov o avere mai mare decât cea dintâi, alți fii și alte fiice și zile mai multe ca să se bucure de ei până la al patrulea neam.

Aceasta e istorisirea biblică. Cartea lui Iov lansează însă o interogație asupra rostului suferinței

umane. Pe baza diferitelor pasaje din Deuteronom ar părea de la sine înțeles că aici, pe Pământ, fericirea e răsplata celor drepti, iar nenorocirea pedeapsa celor răi (Danielle Fouilloux, Anne Langlois, Alice Le Moigné, Francoise Spiess, Madeleine Thibault, Renée Trébuchon, *Dicționar cultural al Bibliei*, Editura Nemira & Co, București, 2006, p. 145). Această atitudine legalistă – sau cum scria Florea Lucaci – sau cum scria Florea Lucaci „această cădere în tradiție” este „ilustrată exemplar în Cartea lui Iov de înverșunarea apologetică în numele Legii a celor patru: Bildad, Elifaz, Țofar și Elihu” (Lucaci, Florea - *Propoziții biblice. Interpretări logico-filosofice*, Editura Eikon, Cluj-Napoca, 2005 p. 13). Cei trei prieteni ai lui Iov încearcă să-i demonstreze obiectivitatea judecății divine. În judecata lor, ei au formalizat doctrina tradițională după schema: dacă un om suferă, înseamnă că este pedepsit, deci vina sa este dovedită (Idem, pp. 13-14).

Iov are curajul să arunce o privire în abisul problemei suferinței inocenților. Pe urmele întrebărilor lui Iov, în căutarea legii morale ce dă seama de ordinea lumii și îi este în același timp garant al existenței, ne confruntăm cu însăși urmările căutării lui Dumnezeu. Pe baza întrebărilor puse de Iov poate fi decelată „problema Iov”: „argumentul moral, paralogismul justificării pedepsei divine și reprezentarea sacralului în Vechiul Testament” apar interconectate în dureroasele interogații ale lui Iov.

Multiplele interogații ale lui Iov, cărora prietenii încearcă, fiecare în felul său, să le răspundă